

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 1(105)
1.01.2022 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

НАРОДЖЕННЯ ЛЮБОВІ

«Бо Дитя народилося нам, Син даний нам; влада на раменах Його, а дадуть Йому ім'я: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру. Без кінця буде множитись панування Його...» (Іс. 9:5-6)

Велика радість прийшла у наш світ близько двох тисяч років тому – виконалася давня обітниця Творця, про яку Він звіщав через пророків: Син Божий прийшов на землю, щоб «спастися людям Своїм від гріхів їхніх». Ми знову маємо нагоду відзначати Свято народження Спасителя світу – Різдво Господнє. Прийміть щирі вітання із цією знаменною в історії людства подією. Нехай Божою любов, мир, радість та надія вічно перебувають у ваших серцях!

Христос народився! Славимо Його!

Кожна з чотирьох Євангелій несе Радісну Звістку про те, як на виконання давніх пророцтв прийшов Ісус, обіцяний Месія, щоб встановити Боже Царство. Але це відбувалося зовсім не так, як того очікували багато людей. Перед народженням Ісуса народ Ізраїля страждав від гноблення римлян, тому з нетерпінням чекав Божого визволення. Було зрозуміло, що власними зусиллями євреям ніколи не здолати загарбницьку армію та панування Риму. Через те вони чекали на Божу допомогу надзвичайним чином. Тому, коли народився Христос, багато людей сподівалися, що Він зможе звільнити їх від поневолення і встановити в Ізраїлі могутнє царство. Але Божий Син прийшов встановити не земне, а вічне Царство, і не лише для Ізраїля, а й для всіх народів світу. Христос здобув Його не військовою силою, не мечем, а силою вічної любові. Найбільша сила у світі – не фізична, не військова і не політична, а сила любові, бо лише любов спроможна перемогти зло. Саме у Сині Божому Ісусі Христі виконалося Боже благословення для кожної людини, яка живе у світі: «Віковічною любов'ю полюбив Я тебе, тому і розпростер над Тобою Мою ласку.» (Єр. 31:3). Тільки велика любов може дати силу пожертвувати собою заради тих, кого любиш понад усе, навіть якщо вони нехтують тобою. Коли дитя народжується у цей світ, батьки бажать щасливої долі і світлого майбутнього для свого немовляти. Коли Син Божий Ісус Христос народився у містечку Вифлеєм в стайні для худоби від Марії та був сповитий і покладений у ясла, Батьківські очі дивилися з неба на чудове Немовля. Але бачили вони у той момент не світле майбутнє, а Голгофський хрест, на якому буде розп'ятий Його Син, у важких стражданнях помираючи за

гріхи людей. Власне кажучи, Ісус, згідно волі Отця Небесного, і був народжений для того, щоб померти заради людей, їхнього щастя та їхнього світлого майбутнього.

Христос прийшов на землю в людському тілі, щоб явити Собой Отця, показати нам, Яким є Бог. «Бога ніхто не бачив ніколи, – Єдинородний Син, який в лоні Отця, Він явив нам Його.» (Ів. 1:18). Його метою було зруйнувати наслідки прокляття гріха, які зазнали люди в Едемському саду, і звільнити все людство, всі народи землі, а не тільки євреїв, від закону гріха та смерті. Христа ніхто не примушував це робити, це було Його особисте свідоме рішення – ціною власного життя принести майбутнє і надію всім людям. Причиною такого вчинку була любов, яка являється сутністю Бога. В Біблії написано: «А хто не любить, той не пізнав Бога, бо Бог є любов. У тому виявилася любов Бога до нас, що Бог Сина Свого Єдинородного послав у світ, щоб ми жили через Нього.» (1 Ів. 8-9).

Христос існував з Богом до створення світу. Він існував вічно, відрізнявся від Бога Отця, але був з Ним у вічній єдності. Христос був Божественним, маючи таку саму природу та сутність, як Отець. Біблія відкриває нам таємниці народження Сина Божого. «Ти Син Мій, Я сьогодні породив Тебе», – записане слово Боже у Псалмі 2:7. А в 1-му посланні апостола Петра про Ісуса сказано, що Він є непорочним і чистим Ягням, призначеним раніше настання світу, але в останні часи явленим задля нашого спасіння. Ми можемо відслідкувати у Слові Божому три моменти, які стосуються народження Сина Божого. Той, що був у лоні Отця, був народжений Отцем раніше усього творіння. Це – перший момент виконання

Божої таємниці народження Господа. У книгах Нового Заповіту написано, що саме через Свого Сина, Ісуса Христа, Бог створив усе, що існує: «Він є подобою невидимого Бога, Перворідний з усякого творива. Бо Ним створене все, що на небесах і на землі, видиме і невидиме... все Ним і для Нього створене! Він є перш усього, і все Ним стоїть» (Кол. 1:15-17). Далі, у Гал. 4:4 зазначається, що коли виповнився визначений час, тоді Бог послав Свого Сина у світ і Він народився від дівчини на ім'я Марія. Тобто, Божий Син зодягнувся у людське тіло і перебував на землі. Апостол Іван у Євангелії так пише про Різдво: «І Слово сталося тілом, і перебувало поміж нами, повне благодаті та правди...» (Ів. 1:14). Ісус Христос був народжений у тілі людському на землю, – це другий момент таємниці Його народження. Як на небі Він був народжений Отцем без матері, так на землі Він був народжений у тілі людському без батька, бо Дух Святий зійшов на Його матір Марію, і вона зачала Сина Божого. Але є ще третій момент народження Сина Божого, який вкрай важливий і стосується кожного з нас. Без нього всі події Різдва для нас не матимуть жодної користі. Син Божий має також народитися у серці кожного із нас, тоді Господнє Різдво стане реальністю нашого життя і приведе нас до вічності.

У Книзі Буття написано, що людина була створена за образом і подобою Божою. Це означає, що ми не являємося тимчасовим творінням, а створені для вічного буття. Але щоб досягнути Божої вічності, наше життя має відповідати Божому задуму. В Еф. 1:4 написано, що «Він вибрав нас у Ньому перед існуванням світу, щоб бути нам святими і непорочними перед Ним у любові.» Це означає,

що Вічний Бог-Творець знав кожного із нас, знав усі дні нашого життя ще до створення світу. Його бажання, щоб ніхто із людей не загинув через гріх, але через Ісуса Христа був позбавлений від Божого гніву за гріх. Бог нас мав у серці своєму ще до створення світу, це – перший момент початку нашого буття. Але певного часу, який визначив Бог, кожний із нас народився у світ від наших земних батьків. Це другий момент – наше народження. Але щоб виконався досконалий план Творця в житті кожного із нас, ми обов'язково маємо «народитися згори» згідно Слова Божого. Мова йде про наше духовне народження. Хоча через гріх ми відлучені від Бога, але через Сина Божого, Ісуса Христа, Бог нас усиновлює і ми стаємо Його дітьми. Народження Ісуса Христа у наших серцях – єдина умова нашого спасіння. Детально про цей процес Ісус навчає у бесіді із Никодимом, яка записана в третьому розділі Євангелії від Івана.

Бог послав у цей багатостраждальний, змучений страхом, гріхом, хворобами та війнами світ вічну незламну любов і надію через Свого Любого Сина. Єдине, що може перемогти зло – це любов, бо вона має найбільшу силу. Любов є виконанням закону Божого. Апостол Павло стверджує в посланні до Римлян: «Я переконаний, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні князівства, ні сили, ні теперішнє, ні майбутнє, ні висота, ні глибина, ні інше яке творіння не зможе нас відлучити від любові Божої, що в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 8:38,39). Любов ніколи не перестане існувати, тому що Бог є любов, а Бог – вічний. Все у цьому світі пройде, окрім любові.

Через Ісуса Бог став людським створінням, маючи таку саму природу, як людина, але Він був безгрішним. Це основне положення про втілення: Христос залишив небеса та прийшов у людське життя завдяки тому, що народився як людина.

Кожний різдвяний час нагадує всім нам про це. Тому хочеться побажати усім нашим читачам, щоб Різдво Христове стало також і нашим особистим святом духовного відродження та примирення з Отцем. Люди вірно кажуть, що нема у світі ані правди, ані справедливості, через те життя таке важке для багатьох. Але у Бога є вічна правда і вічна любов, яку ніхто не може знищити. Вона нам явилася в Ісусі Христі. Тому, Бог чекає, щоб ми у відповідь на Його любов відповіли своєю любов'ю.

Павліна Співак

РІЗДВЯНЕ ДИВО

Одна з причин того, чому ми так любимо зиму – це настання довгоочікуваних Різдвяних та Новорічних свят. Ще з дитячих часів ми пам'ятаємо, як ці свята завжди приносили нам радість та дарунки. Ковдра з білого снігу навкруги та морозець, що малює візерунки на вікнах, тепло сімейного вогнища та приємні подарунки від батьків, вишукані страви та душевна атмосфера, святковий настрій та безліч прикрас – це те, без чого більшість з нас не уявляє святкування Різдва та Нового року. В ці дні люди намагаються приготувати особливі та незвичайні страви, гарно прикрасити своє помешкання та просто в затишній атмосфері чудово провести своє дозвілля в родинному колі. Та мало хто згадає в цей день про народження в світ Ісуса, завдяки Якому і отримали ми це свято. Різдво – це не казка, не гарна картинка для очей, не смачні та особливі страви, а день народження Сина Божого в тілі людському! В цей день Син Божий став Сином Людським для того, щоб сини людські стали синами Божими! Цей день в історії людства став початком відліку нової ери, а в житті людини – початком нового життя для Господа!

Давайте разом згадаємо, що записав про народження Христа євангеліст Матвій: «Ось як народився Ісус Христос: Марія, Його

мати, була заручена з Йосипом. Ще до їхнього одруження виявилося, що вона вагітна від Святого Духа. Йосип, її чоловік, був людиною порядною й праведною і не хотів її ославити, отже, він вирішив таємно розлучитися з нею. Та коли він про це подумав, з'явився йому вві сні Ангел Господній і мовив: «Йосипе, сину Давидів, не бійся взяти шлюб з Марією, бо Дитина, Яка в ній зачата – від Духа Святого. Марія народить Сина, і ти назвеш Його Ісусом, бо Він спасе людей від їхніх гріхів». Все це сталося так, щоб могли збутися слова Господні, мовлені устами пророка: «Слухайте! Діва незаймана завагітніє і народить

Сина, і назвуть Його Еммануїлом», що означає «З нами Бог». Прокинувшись, Йосип зробив те, що звелів йому Ангел Господній, і взяв Марію собі за жінку, але не знав він її, аж доки не народила вона Сина. І назвав він Його Ісусом» (Мат. 1:18–25).

Господь Бог не випадково обрав Марію та Йосипа бути земними батьками для Ісуса. У Марії вистачало віри послухати та прийняти Боже веління в своє життя, так що вона без жодного вагання згодилася стати частинкою Божого плану спасіння людства. Йосип також проявив неабияку мужність, віру та любов, коли взяв вагітну Марію собі за дру-

жину, незважаючи на той факт, що первісток буде не від нього. Він також послухав слова Ангела, що Марія носить святе дитя Боже, Спасителя світу.

Чого ми очікуємо від Різдва? Що для нас з вами є Різдвяне диво? Для Марії з Йосипом цим дивом був немовля Ісус, який народився дивним чином від Духа Святого. Для пастухів на полі дивом було побачити янгольський хор, що звіщав їм про маленького Ісуса. Для мудреців зі сходу дивом було побачити дивну зорю, що вказувала на народження особливого дитяти, Царя Юдейського та Спасителя світу. Для учнів Ісуса Христа Різдвяне диво полягає в тому, що коли ми приймаємо Його в своє серце, як нашого Спасителя, то поступово крок за кроком ми нагадуємо Господа в нашому житті. Це диво перетворення зі звичайних людей на синів Божих, з Його характером та думками. Це є найбільше диво, яке сповіщає нам про те, що Ісус народився в наших серцях і хоче мешкати в них вічно. Тож дамо Йому місце в серцях наших, щоб через Різдвяне диво стати частинкою загального Божого плану спасіння людства! Христос народився, славимо Його!

Костянтин Скобелев

Христос народився! Вітаю вас щиро
З цим радісним святом і роком Новим!
Бажаю здоров'я міцного та миру,
Хай щастя і радість наповнить ваш дім!
Христос народився! Ця вістка чудова!
Співають сьогодні всі села й міста,
Щорічно святкуємо свято це знову,
І славимо Божого Сина Христа.
Залишив Він неба прекрасного славу,
Любов'ю безмірною нас полюбовив,
Приніс Себе в жертву для людства криваву,
До Божого Царства всім доступ відкрив.
Чи міг ще хтось небудь подібне зробити?
Чи зважився б хтось на цей подвиг святий?
Для цілого світу Він став Відкупитель,
Бо був, є і буде навіки живий!
Якби не Різдво, ми б не мали спасіння,
Воно є початком великих всіх свят.
О! Скільки тепла в ній і благоговіння,
Небесного світла й сердечних розрад.
Різдво – день любові! Тож треба нам нині
Образи пробачити ближнім усім.
Хай спокій панує в суспільстві, в родині,
Хай буде добро і близьким і чужим.
Сьогодні земля вся натхненно співає
І ангельські хори звучать в вишині,
І зірка небесна яскраво сіяє,
Лунають різдвяні, вродисті пісні.
Хвала і подяка Тобі, Божий Сину,
За прихід Твій дивний з пречистих небес,
За радість, яку відчуваєм в цю днину,
За свято, наповнене Божих чудес.
О! Зглянься, Спаситель, на нашу Україну,
Дай миру й любові у людські серця.
Вкажи до спасіння вузьку стежину,
Щоб славили Тебе, живого Творця.
Щоб вчасно вони ще зуміли збачнути,
Ти любиш їх дуже й прощаєш гріхи...
А ім'я Твоє хай прославлене буде
Сьогодні і завтра – на вічні віки!

Катерина Бойко

ЩО ТАКЕ НОВИЙ РІК ДЛЯ ХРИСТІЯНИНА?

Так склалося, що в свідомості більшості сучасних людей, в т.ч. й християн, початок Нового року асоціюється з 1 січня за Новим стилем. Ми не будемо заглиблюватись в проблематику того, правильний чи ні такий підхід. Так чи інакше, але час поділяється на життя, що проходить протягом років, і ми зараз стоїмо перед дверима, що відкривають перед нами новоліття.

Всякий раз, коли підводиться хронологічна риска певного періоду життя, з особливою гостротою відчувається невблаганність і владність часу. Нині ми відчуваємо це особливо.

Одного мудреця давнини запитали – що, на його думку, більше за все дорогоцінне для людини. «Час», – відповів він, – бо за допомогою часу можна набутися все. Самого ж часу, хоча б хвилину його, не можна набутися ні за які кошти».

Час для нас має два обличчя: минуле і майбутнє, народження і вмирання. Минулого року вже не буде, що б ми не робили. «Немає згадки про перше, та й те, що буде, не буде між тими, які будуть після», – тужив Проповідник (Екл. 1, 11); «все тече», – плакав древній мудрець. Так, все тече, але ніщо безслідно не зникає, одного разу блиснувши в часі.

Сувій часу невпинно розгортається перед кожним, аркуші книги життя миготять – пиши, що загодно і як загодно, але не можна назад перевернути жодного листа, переставити, змінити або знищити; як написано, добре чи погано, так і залишається вічно, так і буде читане колись Суддею вголос для ангелів і людей. Все зберігається у вічній пам'яті світу, і після часів, на порозі життя майбутнього віку, розкриється книга Істини, і на підставі її буде винесено Суд вічності. Кожна сторінка нашого життя впливає на наступну та не визначає її. Тільки письменник (наше «я») в співавторстві з Творцем може на новій сторінці розвинути зовсім інший сюжет, ніж на попередній, хоч і пов'язаний з нею. Такою новою сторінкою є кожен Новий рік.

В передноворічні дні села, міста, а особливо мегаполіси, преображаються – все сяє новорічними вогнями. Щодо цього звичаю можна навести зауваження св. Івана Золотоустого: «Якщо ти хочеш прикрашати, то прикрашай не будинки, але твою душу, – не площі, але розум, щоб ангели дивувалися та архангели схвально-

вали твої справи і Владика ангелів нагородив тебе Своїми дарами, а хвастощі, що відбуваються нині, збуджують і сміх і заздрість, – сміх у тих, які мислять трохи вище, а заздрість і велику ненависть у тих, які зазнають тих самих хвороб». Можливо, варто звернути увагу на те, що ми самі підсвідомо натякаємо собі в святкові дні, роблячи все прекрасним і радісним, – треба шукати, насамперед, внутрішнього світла і тепла, а не гірлянд і кожухів.

Є старовинний звичай: під Новий рік, коли опівночі б'є годинник, загадувати бажання, звертатися до невідомого майбутнього з мрією, чекати від нього чогось потрібного, заповітного.

І ось знову Новий рік. Чого ж побажаємо ми собі, іншим, кожному, всім? Як його зустрінемо? Куди спрямовані наші сподівання? Колись святитель Феофан Затворник із буренням виголосив проповідь якраз в новорічні дні. Він звертався до тих, хто Новий рік зустрічає у ресторанах, шинках і т.д. І він казав: «Ось ви, замість того, щоб молитвою до Бога освятити початок новоліття, крутитеся з вашими склянками і один одного вітаєте «з Новим роком, з новим щастям». З Новим роком – це ще має зміст, – можна так сказати, а от хто вам, – говорив святитель Феофан, – може пообіцяти, що у вас буде якесь «нове щастя»? І звідки воно може бути у вас? Щастя – є радість душі людської, і тільки від Бога вона може прийти. А ваші ці вигуки – говорив святитель Феофан, – просто блазнівські вигуки, які нічого не варті, як і ваші побажання один одному».

З Новим роком, з новим щастям! До кожного з нас щастя це звернене по-своєму, особисто. Але сама віра в те, що воно може бути, що його можна чекати, на нього сподіватися – це віра спільна. Коли ж буває по-справжньому щасливою людина?

Тепер, після століть досвіду, після всього того, що дізналися ми про людину, вже не можна щастя це ототожнювати з чимось одним, зовнішнім (грошима, здоров'ям, успіхом тощо), про що ми знаємо. Все це, зрештою, не тотожне із завжди таємничим, завжди невловимим поняттям – щастя, все це менше від нього.

Так, ясно, що фізичний достаток – щастя. Але неповне. Що гроші – щастя, але й мука. Що успіх – щастя, але і страх. І вражає те, що

чим більше це зовнішнє щастя, тим крихітнішим воно є, тим сильніший страх втратити його, не зберегти, упустити. Може бути, тому й говоримо ми в новорічній ніч про нове щастя, бо «старе» ніколи по-справжньому не здійснюється, бо завжди чогось бракує йому. І тоді знову вперед, з благанням, мрією і надією дивимось ми.

І, звичайно, з часом ми усвідомлюємо, що все одно нічого не втримати, що попереду все одно розпад і кінець – та отрута, що отруює наше маленьке і обмежене щастя. Напевно, тому і виник звичай – під Новий рік, як починають бити годинники опівночі, шуміти, кричати, наповнювати світ гуркотом і шумом. Це від страху – почути в тиші й самоті удари годинника, невблаганний голос долі. Один удар, другий, третій... і так невблаганно, рівно, страшно – до кінця. І нічого не змінити, нічого не зупинити.

Два справді глибокі, незламні полюси людської свідомості: страх і щастя, жаж і мрія. Те нове щастя, про яке ми мріємо під Новий рік, це – щастя, яке б до кінця заспокоїло, розчинило і перемогло страх. Щастя, в якому не було б цього жаху, що гніздиться десь в глибині свідомості і від якого ми весь час захищаємо себе вином, турботами, шумом, але чия тиша перемагає всякий шум.

Вся історія, культура, мистецтво, література голосить в особі Пушкіна: «На свете счастья нет!» Тільки там, внизу, шумить і горланить юрба й гадає, що від шуму і веселощів, мовляв, прийде оте «щастя».

Ні, воно приходить тільки тоді, коли правдиво, мужньо і глибоко вдивляється людина в життя, коли знімає з нього покривало брехні і самоомани, коли дивиться в обличчя страху, коли, нарешті, дізнається, що щастя – справжнє, міцне, невмируще щастя, – у зустрічі з Істиною, Любов'ю, з Тим нескінченно високим і чистим, Кого називала і називає людина Богом.

Господь сказав: «...Я знову побачу вас, і зрадіє серце ваше, і радості вашої ніхто не відбере від вас» (Ів. 16:22). Коли ми зустрічаємо Новий рік і чуємо новорічні куранти – чи про таку радість ми думаємо, чи таке щастя шукаємо? Думки про зустріч з Богом відкладаються нами на потім, ми боїмося зупинитися, щоб вгледитися в Його лице. І якби ми не боялися поглянути на Нього,

ми побачили б таке світло, таку радість, таку повноту, що, напевно, зрозуміли б, що означає це невловиме, таємниче слово «щастя».

Цілком можливо, що новорічна ніч, коли ми так багато бажаємо щастя один одному, може стати тим моментом, коли треба задуматися: а що ж стоїть за цими словами саме для мене?

Та багато хто скаже, що це все добре, але ж ми радіємо – нехай буде і примарно, за суттю, наша радість, радість лише на свята. Бо реальне життя, особливо з цією ситуацією, що є в державі зараз, не дає думати про Вище щастя. Бо стає страшно – чи буде що їсти і де працювати в наступному році... На це зауваження можна навести слова преп. Варсонунія Оптинського, які він виголосив на Новий рік: «Вітаю вас всіх, тут присутніх, з Новоліттям. Вітаю вас з радістю, які Господь нехай пошле вам в наступаючому році. Вітаю вас і з скорботами, які неминуче відвідають вас і цього року: можливо, сьогодні, може завтра або незабаром. Втім, не тривожтеся і не бійтеся скорботи. Скорбота і радість тісно пов'язані одна з одною. Вам це здається дивним, але згадайте слова Спасителя: «Жінко, коли родить, терпить скорботу, бо прийшла година її; коли ж породила дитя, вже не пам'ятає скорботи від радості, тому що народилася людина на світ». Так і ви маєте печаль нині; але Я знову побачу вас, і зрадіє серце ваше, і радості вашої ніхто не відбере від вас» (Ів. 16: 21–22). День змінює ніч, і ніч змінює день, погана погода – сонячна; так і скорбота, і радість змінюють одна одну.

Апостол Павло виголосив грізне слово на тих, які не терплять від Бога ніякого картання й покарання: якщо ви залишитеся без покарання, ви – незаконні діти: «А коли ви без кари, що спільна для всіх, то ви діти з перелюбу, а не сини» (Євр. 12: 8). Не треба сумувати, нехай сумують ті, які не вірують в Бога: для тих, звичайно, скорбота важка, тому що, крім земних задоволень, вони нічого не мають. Але людям віруючим не треба сумувати, бо своєю твердою вірою та пов'язаними з нею скорботами вони отримують право на синівство, без якого не можна увійти в Царство Небесне.

В ці святкові дні наслідуймо святителя Григорія Богослова, який смиренно просив у Господа, щоб Він послав йому хоч вечір добрий його життя, і милостиво споглянув на залишок днів його. Так і нам потрібно молитися: щоб Господь Своєю милістю покрив нас в дні, які Він нам ще дає для нашого доброго християнського життя і виправлення.

Петро Лопатинський,
(взято з <https://mail.kyrios.org.ua>)

ДОВЕРЯЙТЕСЬ ПУТЕВОДИТЕЛЬСТВУ ГОСПОДА. СЛУЖИТЕ СПАСИТЕЛЬНЫМ ИНСТРУМЕНТОМ ДЛЯ ОКРУЖАЮЩЕГО МИРА

Шёл сильный дождь. Я стоял на повороте шоссе. Ловил машину в Новосибирск. В этом месте дороги очень опасный участок – резкий поворот, затормозив в плохую погоду, машина может улететь на обочину. Я голосую. Все проезжают мимо.

Едет черная иномарка. Сначала тоже проехала мимо, потом остановилась, водитель дал задний ход, подъезжает ко мне. Открывается дверь. Там – водитель южной внешности. Говорит:
– Садись, дорогой!
Я, весь мокрый, сажусь на кожаное

сиденье дорогого автомобиля. Поехали. Завязался разговор.
– Ты откуда здесь такой? – спрашивает мой попутчик.
– Я служитель Божий, еду к своей семье, – отвечаю.
– Слушай, а можешь помолиться о моём друге? Его

зовут Махмут. У него одни проблемы: с женой, с детьми, в бизнесе... Ведь ты – служитель, Бог тебя услышит.
Я помолился за Махмута: его сердце, за Божью работу в нём. Доезжаем до участка дороги, где наши пути рас-

ходятся. Мне пора выходить. Я оборачиваюсь, чтобы попрощаться, и вижу, что мой попутчик плачет. Слёзы, сильным потоком текут у него из глаз.
– Знаешь, что ты сейчас сделал?
– Что случилось? – спрашиваю я.

– Ты мне жизнь спас! – говорит он. – Это я Махмут! Я ехал в лес, чтобы повеситься. Вдруг увидел тебя на дороге, подумал, что поговорю с последним человеком в своей жизни...
Мы еще час говорили с ним и заплакали.
Потом он поехал домой к семье, счастливый. Я понял, почему Господь допустил мне стоять на том месте под дождем. Говорю это не для того, чтобы рассказать о себе, но хочу засвидетельствовать о славе Божьей.
Рассказал о случае из своей жизни Евгений Бахмутский.

НОВОРІЧНА ЕЛЕГІЯ

*Минулий рік відходить в забуття...
Все, що було в нім, пам'ять закарбує...
Як швидко й непомітно йде життя...
Вже Новий рік невдовзі ми святкуєм.*

*Летять роки, не зупинити їх,
І кожна мить земна нас наближає,
Як станем ми на вічності поріг,
Де ліку вже людським рокам немає...*

*Ми спішимо усі щодня кудись,
І часто так не вистачає часу,
Щоб помолитись, зір здійняти ввись,
Щоб з Богом бути у єднанні разом.*

*Ми тратим свій дорогий час
На непотрібні речі, та негожі,
А чи задумувався хтось із вас,
Що кожен день останнім стати може?*

*Завжди у клопотах, у суєті
Проходять тижні, дні, хвилини багато...
Весь труд для тіла, що ж душі тоді
У метушні земній ми можемо дати?*

*Душа голодна й спрагла часто є,
А забаганки плоті нескінченні...
Марнуєм час, що нам Господь дає,
На соцмережі і діла нікчемні.*

*Ютуб і фейсбук, вайбер, інстаграм...
Блукання у просторах інтернету...
Ми дуже часто "зависаєм" там
Й не відчуваєм часового лету.*

*І тішим себе: «Завтра буде день,
Ще часу вдосталь, щоб про душу дбати»,
А що, як завтра зовсім не прийде,
Й перед лице Творця прийдеться стати?*

*Що Новий рік приготував для нас?
Ніхто-бо знати наперед не може.
Одне лиш знаєм: вже останній час,
І кожен день слід бути на сторожі.*

*В епоху пандемії ми живем...
Щодня життю людському є загроза,
Як в морі в бурю у човні пливем,
І ревню милості у Бога просим...*

*Цінуйте час! Прошу, цінуйте час,
Бо він дорожчий за багатства світу,
Поки ще сонце ...Поки день не згас,
Поки ще сяє життєдайне світло...*

*Нова сторінка перед нами знов
Відкрита в Новім році Вічним Богом,
Хай Божя ласка і Його покров
Вас стереже на всіх земних дорогах!*

*Серед життєвих клопотів, турбот
Знайдімо час до Бога помолитись,
Він бачить нас щомить з святих висот,
Робім добро, щоб потім не спізнитись...*

*Читаймо Біблію святі слова,
Це - хліб духовний для душі людської,
Там спрагненим тече вода жива,
Це в боротьбі земній - найкраща зброя.*

*Бажаю в Новім році щиро всім
Розпоряджатись мудро своїм часом,
Щоб опинитись у краю святім
І пісню слави заспівати разом...
Катерина Бойко*

НЕВОЗМОЖНОЕ – ВОЗМОЖНО!

Он тихо лежал в своей постели у окна и смотрел в Небо.
Как же он не любил воскресенье! Ему было очень одиноко, ведь недавно ушёл на облака последний мальчик из его палаты.

Малыш, невзирая на страшный диагноз, почти не страдал. И только одиночество причиняло ему боль. Днём было легче. Врачи, родители, люди в больничном дворе, снегопад отвлекали его от грустных мыслей. А оставаясь один, мальчик грустил, иногда даже плакал тихонько. Впрочем, что-то подсказывало ему, что осталось совсем немного... и он тоже уйдёт на облака. В Дивный Город.

А тем временем его родители делали всё возможное, чтобы помочь сыну. Вот только время утекало, как песок сквозь пальцы. Сумма на лечение была просто огромной. Несколько миллионов. Нереальные деньги. Не помогли ни обращение в фонды, ни сюжет по телевидению. Сумму никак не могли собрать. Уже очень много нужно было.
Вот только... однажды его родите-

лям позвонили, волонтеры. Попросили срочно приехать в фонд. А когда те, не зная, зачем их зовут, приехали, то им сообщили:

– Деньги есть! Вся сумма. Ваш сын будет жить!

Родители были в шоке. Но как? Это огромные деньги! Волонтеры ответили, что пожертвование было анонимным.

И никто не знал, что далеко на Севере, на одной из алмазных шахт нашлись НЕРАВНОДУШНЫЕ.

У директора этой шахты был сын такого же возраста, как и больной малыш. Только он погиб в ДТП. И директор, увидев тот самый сюжет по телевидению, собрал весь коллектив шахты и на общем собрании коллектива предприятия сказал:

– Вы все знаете, как я потерял сына. И что моя жена больше не сможет иметь детей. Мой мальчик был таких же лет, как и этот больной малыш. Да и звали его так же. Я хочу попросить вас всех об одолжении. Зима – это время чудес.

Тем более, что совсем скоро Рождество Христово. Давайте сделаем до-

брое дело, сотворим маленькое чудо. Предлагаю всем, кто может, перевести деньги на лечение этого ребёнка, и первый сделаю это, пожертвовав свою месячную зарплату. Полностью. Вы же сами смотрите, кто и сколько сможет пожертвовать. Я никого ни к чему не обязываю. Реквизиты будут в бухгалтерии. Заранее благодарен вам за помощь.

Каково же было удивление директора, когда бухгалтер предприятия сообщил ему что коллектив отказался получить зарплату. Весь! До последнего забойщика. Они попросили перевести эту сумму в фонд. На лечение того малыша. Растроганный директор заплакал. «Слава Богу что у меня на предприятии работают такие неравнодушные люди! Что они понимают, ЧУЖОЙ беды не бывает. Вот что, тогда я издам приказ. И мы выпишем им всем премию. В размере 100% зарплаты. А деньги возьмём из резервного фонда. Детская площадка может подождать. А больной мальчик – нет.»

Так и получилось. Все работники предприятия по-

лучили премию. За самоотверженный труд. А на самом деле – за доброе сердце.

Мальчик был спасён!

А немного погодя жена директора пришла домой вся в слезах. Он спросил её: – Что случилось, дорогая? Кто тебя обидел? Почему ты плачешь?

Его супруга сквозь рыдания с трудом произнесла: – Милый! Я... беременна. У нас будут дети. Двойняшки.

Директор опешил: «Но... как? Ведь... врачи сказали что ты никогда не сможешь больше иметь детей!»
На что она ответила: «Доктор сказал, что это ЧУДО. И его никак нельзя объяснить. Это просто Милость Божия.»

И тут директор понял. Что Любовь – это самая великая сила во Вселенной.

Інколи мене запитують – чи знаю, яка Церква є правильною? А часом питають, як розпізнати правдиву Церкву серед великого вибору Церков... Скажу одразу – Церквою є люди, а не локалізація на мапі, приміщення, храм, чи будинок. Назва – протестант, католик, православний, лютеранин чи, як приклад, методист залишається лише назвою. Відрізняються Церкви-спільноти специфікою вірувань кожної окремої спільноти.

Християни – це люди, що слідує за Христом. Ті самі люди складають Церкву і вони можуть бути спільнотою будь-якої християнської деномінації. Немає правильної чи неправильної деномінації, але є плоди кожної спільноти, котра згромаджена навколо Христа: «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість» (Послання до Галатів 5:22–23). Церква Христова поширює світло і славиться добре вчиненими ділами. По плодах пізнати можливо людей Господніх, котрі становлять Церкву Христову.

Любов. В любові немає примусу до будь-чого. Любов вільна, нескорена. Вона проявляється не з корисливих цілей. Її джерелом є натхнення, внутрішнє бажання людини ділитися любов'ю навколо з ближніми. Її прояви найрізноманітніші. В любові є рушійна сила, за якою стоїть сам Господь,

сила творити дива, сила творити неможливе. З любові походять чудеса, якими ми свідкуємо про Божу велич, силу і могутність в нашому житті чи в житті наших близьких. Любов робить нас улюбленими в очах Бога, і росте в нашому серці з кожним днем, коли ми проявляємо її до ближнього. У Біблії є багато віршів про любов, а основні її риси описані у 1 посланні до Коринтян 13:4–8: «Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!»

Радість – це стан впевненості в майбутньому з Богом в Його домі. Радіємо, бо на землі є безліч причин для радості. Радість відкриває нам світ в позитивних тонах, з радістю і усмішкою можна вирішити найскладніші ситуації. Неможливо знайти вихід з труднощів, перебуваючи в стані негативному – сумному, депресивному. Лише після віднайденого балансу, в якому присутня радість, можна знайти шлях виходу з важких ситуацій. Радість звертає нашу увагу на цінності, на те, що вже в нас є, і те, що ще можна досягти. Вона потрібна нам як повітря, тож, коли вам сумно, згадайте те, що написано в Біблії про радість: «Завжди радійте! Безперестанку моліться! Подяку складайте за все, бо така Божя воля про вас у Христі Ісусі». (1-е до Солунян 5:16–18).

Мир і довготерпіння. В мирі немає ворожнечі, заздрості, бажання виділитися своїми успіхами на фоні інших. В мирі є стабільність і спокій. Мир врівноважений – він поступово досягає кожної поставленої цілі. В мирі і довготерпінні справи творяться якісно, детально, продумано. В мирі відсутня метушня і невпевненість. Служіння в мирі і в довготерпінні приносить добре завершення діла.

Добрість. В доброті немає криків, приниження, вона несе благо, з неї починається позитивний початок майбутніх

звершень. Доброта не засуджує, лише інколи коригує напрямок діяльності, пропонує варіанти покращення чи докоряє в єдності з любов'ю. Доброта відкриває серце до ближнього, спонукає нас ділитися з ближнім тим, що ми маємо, тим, чим можемо допомогти. Вона є рушійною силою прояву добра і корисних справ.

Милосердя. Милосердя не тримає зла. Прощає недоліки і провини. В ньому прагнення допомогти ближньому. Воно не дасть пройти повз того, хто потребує допомоги. Милосердя ставить інтереси ближнього в пріоритеті, а отже, є тим мостом, що веде до взаєморозуміння. Милосердя розділяє біль, підтримує в складних обставинах.

Віра. «А віра – то підстава сподіваного, доказ небаченого» (До євреїв 11:1). Віра є фундаментом. З віри розпочинається християнське життя людини. Віра завжди вірить, ніколи не здається. До кінця бореться. Здобуває неможливе. Довіра Творцю дає можливість людині йти слідом за Ним, дає Богові можливість провадити людське життя. Віра відкриває нам особистість Отця і через віру ми можемо Його пізнати особисто. В вірі наші переконання, життєві принципи, в вірі сила Бога, Який благословляє нас в щоденному житті, творить для нас чудеса.

Лагідність. Завжди знаходить добре слово, потіху. Не спорить, не аргументує щось з метою знищити чийсь думки, когось. Лагідність приймає людину з позитивними і негативними сторонами. Лагідність чутлива у стосунках, ніжна і добра. Вона чує ближнього, розділяє біль і радість. В лагідності проявляється любов.

Здержливість. Стримана в емоціях. Не спішить у висновках. Виважена в діях. Здержливість вчить нас не здаватися, давати черговий шанс собі, ближнім. Навчає повторювати спробу доти, поки не буде досягнений добрий результат. В стриманості від зайвих емоцій закладена мотивація, наполегливість досягати успіху.

Люди є Церквою, а плоди Святого Духа – в людині. Бог провадить людину, діє в ній. Його характер відображається, як наслідок, в людині. Немає ідеальної Церкви, бо людина далека від ідеальності, але є неідеальні люди, які зібрані навколо Христа. По плодах пізнається кожна конкретна спільнота християн. Те, чого вона навчає, те, як приближує людей до Творця, як вказує на Христа і як служить ближньому, відображає її світло, котре поширюється не лише всередині неї, але і за її межами.

Добра Церква та, що слідує Божому Слову, а те, наскільки багато в ній світла, залежить від того, наскільки ви особисто як частина Церкви є світлом для світу. Якось попала мені на очі стаття про чоловіка, котрий нарікав на те, що не може знайти правильну Церкву, адже усяди, де він був, хтось щось заподіяв йому чи сказав те, що його ранило. Чоловік пояснив, що спробував, мабуть, всі існуючі деномінації християн в його місті, але йому так і не вдалося знайти хорошу Церкву... Проблема наша інколи в тому, що ми, як той чоловік, перебуваємо в розпачі від того, наскільки все погано навколо нас, і в тому розпачі ми забуваємо, що Бог поставив нас на тому місці, де ми є, заради того, щоб ми там були світлом, а не темрявою. В момент, коли ми починаємо брати на себе відповідальність і ставати світлом, тоді Бог починає діяти, і світло справді розповсюджується навіть за межі нашої діяльності: «І, засвітивши свічку, не ставлять її під посудину, але на свічнику, і вона світить усім у домі. Так нехай і ваше світло світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного» (Матвія 5: 15–16).

Оксана Нестеренко

ОТАК ВАШЕ СВІТЛО НЕХАЙ СВІТИТЬ ПЕРЕД ЛЮДЬМИ, ЩОБ ВОНИ БАЧИЛИ ВАШІ ДОБРІ ДІЛА. ТА ПРОСЛАВЛЯЛИ ОТЦЯ ВАШОГО. ЩО НА НЕБІ.

ВІД МАТВІЯ 5-16

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх – смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Іоанн Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2120712
Наклад: 2000 примірників.

